

SOUMLAK STRÁŽCŮ

ASPIRIT
ANIMALS™

DRAČÍ OKO

SARWAT CHADDA

FRAGMENT

Spirit Animals: Soumrak strážců Dračí oko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarwat Chadda

Spirit Animals: Soumrak strážců – Dračí oko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

SOUMLAK STRÁŽCŮ
SPIRIT
ANIMALS™

DRAČÍ
OKO

SOUMLAK STRÁŽCŮ
SPIRIT
ANIMALS™

DRAČÍ
OKO

Sarwat Chadda

FRAGMENT

Arktika

EURA

Concorba

Zelený hrad

Okaihi

AMAYA

ERDAS

Mým děvčatům
– S. Ch.

Sarwat Chadda
Spirit Animals: Soumrak Strážců
Dračí oko

Z anglického originálu *The Dragon's Eye, Spirit Animals: Fall of the Beasts*,
vydaného nakladatelstvím Scholastic Inc. v roce 2018, přeložil Václav Soukup.
Copyright © 2018 by Scholastic Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.
SCHOLASTIC, SPIRIT ANIMALS and associated logos are trademarks and/or
registered trademarks of Scholastic Inc.
Translation © Václav Soukup, 2019

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2019
ve společnosti Albatros Media, a. s.
ve sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,
číslo publikace 35 963
Redigoval Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Josef Šebek
Odpovědný redaktor Jakub Šedivý
Technická redaktorka Lucie Mikešová
Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Július Muránsky
1. vydání

Pro čtenáře od 11 let

www.fragment.cz
e-shop: www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-253-4314-2
ISBN e-knihy 978-80-253-4381-4 (1. zveřejnění, 2019)

ALBATROS MEDIA

NA MOŘI

ROLAN SE ZAVRTĚL VE VISUTÉM LŮŽKU A MARNĚ SE SNAŽIL Rusnout. Hrubá pytlovina páchla, ale bylo to lepší než ležet na dřevěné podlaze; tu pokrývala tenká vrstva mořské vody, v níž pobíhaly krysy, okusující prsty na nohou a nechráněné uši.

Ve stísněném lodním vězení se moc nevětralo – měli tam pouze jedno zavřené kulaté okénko na vzdálenějším konci chodby. Vzduch byl dusný a páchl starou zatuchlinou.

Dřevěný trup přísežnického škuneru se houpal na vlách a skřípěl. Pak se přidaly další zvuky: šlehnutí, prásknutí, výkřik.

„Už zase začala,“ poznamenal Conor.

Rolan neochotně otevřel oči. Chvilí mžoural, a jakmile se v příšeří celý rozkoukal, pohlédl na své přátele.

Shrbený Conor se opíral o mříže, ruce mu visely skrz zrezivělé železné tyče a hlavu měl natočenou ke hluku nahore.

Když se výkřik ozval znovu, svrástil obličej.

Rolan se vykulil z visutého lůžka a prošel kolem Abeke, kterou výkřiky seshora probudily. Zaskřípala zuby. „Kordula...“ řekla. „Kordula *Laskavá*.“

Mej-lin se postavila k mřížím vedle Conora. Když se ozvalo další zaječení, hlasitější a pronikavější, šklubla sebou. „Chudák.“

„Jestli takhle bude pokračovat, brzo na lodi nezbude žádná posádka,“ řekl Rolan.

„Co podle tebe provedl?“ zeptala se Abeke.

Rolan pokrčil rameny. „Nemusel nic *provést*.“

Vzpomněl si, jak došlo k jejich zajetí v nilojské knihovně Maktabě, kde se potkali s Takodou a Xanthé. Pátrali po legendárním symbolu pouta, Krotiteli bouří. Když se jim ho však podařilo získat, byli zrazeni a zajati.

Přísežníci spoutali Takodu s Xanthé a naložili je na loď plující do Zeleného hradu, zatímco Rolana s přáteli poslali do Čungu.

Conor pohlédl na dřevěnou stěnu na místo, kam vyryl čárky. Bylo jich patnáct.

Zaslechli další šlehnutí a výkřik, který nyní přešel do úpěnlivého fňukání.

Patnáct dní v zajetí. Patnáct dní slýchali ten hrozný svist biče a řev všech nešťastníků, které se Kordula rozhodla trýznit třeba jen proto, že mohla.

Proč ale nemučila je? Rolana a jeho společníky nenáviděla, přesto si na nich svou krutost dosud nevybíjela. Dříve nebo později ji však bičování námořníků přestane bavit...

Potom sejde sem dolů a začne se věnovat jim.

Ale možná začne někým jiným.

Únavné dny v podpalubním vězení totiž netrávili sami. Přísežníci byli lovci odměn a očividně se jim dařilo.

Za Zelenopláštníky se zřejmě platilo dobře. Ve vedlejší cele drželi tři další, které na loď přivedli před pár dny. Nic povzbudivého se od nich ale Rolan s ostatními nedozvěděli.

Zaťukal na stěnu, která je od nich oddělovala. „Jsi vzhůru, Kofe?“

Ozvalo se zabručení a zaťukání. Pak kašel. „Jasně. Jak by někdo mohl spát přitom, co se tam nahoře děje?“

„Kde jsme to přestali?“ zeptal se Rolan.

Kofe se zasmál. Byl to upřímný dunivý smích a Rolan skrz dřevo cítil jeho vibrace. „Nejlepší jídlo, jaké jsi kdy jedl. Pro mě veverka, upečená na rožni v lesích na západ od Zeleného hradu.“

„To nezní kdovíjak výjimečně.“

„Měl jsem strašný hlad, hochu. Nahoře svítil měsíc, všude vládl naprostý klid. Nikde nikdo, jenom já a Smrkáč.“

Jeho spirituální zvíře zapištělo. Krysák Smrkáč se tu na rozdíl od ostatních cítil skoro jako doma.

Kromě Kofeho se ve vedlejší cele nacházela Lady Cranston, vzdálená příbuzná Trunswicků, a Salaman ze severní Niloje. Tři Zelenopláštníci Rolana a jeho přátele samozřejmě znali z doslechu. Jejich přítomnost byla povzbuzující.

„Myslíš, že je chytili všechny?“ zeptal se Rolan.

„Děláš si naděje, že nás přijdou zachránit?“ odpověděl Kofe. Vzdychl. „Kdo ví? Přísežníci tohle plánovali dlouho. Nás čapli takhle pozdě proto, že jsme plnili úkol daleko od Zeleného hradu. A takových, jako jsme my, bude víc. Nějací

Zelenopláštníci se určitě ještě skrývají, ale dokud jsou Olvan s Lenori pod zámekem, nevypadá to dobře. Jsme v tom sami, hochu.“

Jsme v tom sami. Na to byl Rolan zvyklý.

Ale nemělo se to odvíjet jinak? Byl Zelenopláštník. Jejich prastarý řád měl spojení všude, přesto padl během několika měsíců.

Ale některé věci se rozkládají zevnitř.

Mezi Zelenopláštníky pronikli podvodníci a odhalili jejich tajemství a slabiny. Vydávali se za členy řádu, ale pak přede všemi zavraždili čungského císaře, zrovna když byli Zelenopláštníci nejzranitelnější. Následovalo obvinění řádu a zavírání jeho členů do žalářů.

A teď byli uvězněni i oni.

Jedna cesta ke svobodě však Rolanovi zůstala.

Zavřel oči. Spojit se s Essix pro něj bylo čím dál lehčí. Ta v Niloji jako jediná unikla zajetí, tudíž letěla za lodí a sledovala, kam směřují.

Zanedlouho se ocitl v jejím těle a plachtil nad lodí. Vystoupal nahoru mezi mraky a srdce mu poskočilo radostí. Vítr mu svištěl v uších a narážel do sokolčina hladkého těla. Nebo do svého vlastního těla? Teď byli jedna bytost.

Essix vřískla, prudce klesla a jako střela prolétla hejnem vyděšených racků. Rolan se zasmál, když viděl, jak pobouřené skřehotají a rozpadá se jim formace. Essix jenom švihla konečky křídel a vyrazila pryč.

Byla to ryzí svoboda. Věděl, že neletí doopravdy – ve skutečnosti byl zavřený v páchnoucích útrobach lodí – ale srdce mu naplňovala taková radost, že se mohl nadšením zbláznit.

A rovněž cítil obrovskou pýchu. Které zvíře se mohlo rovnat Essix? Největšímu z Velkých strážců!

Když ji kdysi poprvé přivolal, neměli to spolu snadné. Závistivě sledoval, jak Mej-lin ovládá Dží, a žárlil na důvěrné, přirozené pouto mezi Conorem a Briganem.

Jako pouliční sirotek nikdy nic cenného neměl. Pak přivolal Velkého strážce, jednoho ze čtyř Padlých. Není snad přirozené, že takovému daru zpočátku nerozuměl?

Znal tehdy v Concorbě lidi, kteří také měli velké štěstí. Většinou však svoji příležitost prohýřili a velice brzy skončili tam, kde začali.

Ano, málem skončil podobně. Plánoval utéct ze Zeleného hradu, jakmile se mu naskytne příležitost. Přidat se k Zelenopláštíkům odmítal do Táríkovy smrti.

Přilnout k přátelům vyžadovalo hodně odvahy. Víc než tužil.

Dokázal si nyní představit Zelený hrad: věže obklopené mořem trávy, lesy, stáje a praporce, co se třepetají na cimbuřích.

Mnohokrát to také viděl očima Essix, když společně pracovali na svém poutu. Plachtily vzduchem mezi vrcholky stromů k hradu a sokolice nabírala rychlost. Stromy se k nim natahovaly, ale ona byla příliš rychlá, příliš mazaná na to, aby se nechala zachytit větvemi a haluzemi.

„Leť, kluku, leť! Leť pryč, jestli můžeš!“

Rolan rychle otevřel oči.

„Fííííí!“

Vystartoval ke dveřím cely. „Budeš ticho?!“

„Nevšímej si ho,“ poradila mu Abeke.

„Fííííí! Mávej, mávej, mávej a leť!“

Společně se Zelenopláštníky byl v podpalubí ještě někdo. Poslední vězeň.

Šílený stařík.

Pocházel z Čungu, a tak si s ním Mej-lin ze začátku pokoušela povídat. Stařík si jí ovšem nevšímal. Cívil před sebe, mumlal a občas se divoce zasmál. Námořníci z něj měli legraci, ale Rolan přemýšlel, proč tady je.

I teď zíral přes mříže a něco si šeptal. Když zachytil Rolanův upřený pohled, začal mávat rukama jako pták a se smíchem poskakoval po své malé cele.

„Jestli se odtud brzy nedostanu, skončím taky tak,“ stěžoval si Conor.

Dvířka na konci úzké chodby se otevřela.

Žebřík a malý prostor na podlaze pod ním ozářil sloupec světla. Rolanovi se rozslzely oči; denní světlo neviděl řadu dní. Ozvaly se hlasy a v otevřených dvířkách se objevila dvojice stínů. Jeden z nich byl ženský.

Rolan sevřel ruce v pěst. Třeba si pro něj dnes Kordula konečně přišla. Ale bez boje se odtud nehne. Podíval se na své spoláčnický a spatřil stejné odhodlání.

Avšak žena, která sestoupila do potměného podpalubí, nebyla Kordula Laskavá.

Byla to Kana.

Předtím jí říkali Anka. Mysleli si, že je to Zelenopláštnice. Považovali ji za kamarádku. Ale od samého začátku to byla lež. Ve skutečnosti byla kapitánkou Přísežníků – žoldáků, kteří je celou dobu neúnavně pronásledovali. A stejně jako všichni vysoce postavení Přísežníci i ona nesla titul, který odporoval její skutečné povaze: Kana Čestná.

Kana na rozdíl od ostatních nosila pouze jednoduchou černou uniformu bez mosazného límce a chráničů zápěstí.

Když ucítila, jaké pachy se drží v hlubinách vlhkého lodního trupu, nakrčila nos. Znechuceně odkopla kysu, která se jí opovážila čichat k botě, a koncem bojové hole otevřela kulaté okénko. Rolan pocítil náhlý závan čerstvého vzduchu.

Seshora někdo Kaně podal lucernu. Vzala si ji a posvítila před sebe. Když se všichni vězni přesunuli k mřížím cel, chladně a spokojeně se usmála. „Vidím, že jste se tu zabydleli.“

„Místa je tu dost,“ řekl Conor. „Nechceš jít dál?“

Kana přistoupila blíž, posvítila si lucernou a z bezpečné vzdálenosti si prohlédla jejich celu. „Váš výlet brzo skončí. Jsme nedaleko čungského pobřeží. Než zapadne slunce, budeme v docích.“ Usmála se. „Někdo se tam na vás už těší.“

Rolan se zamračil. „Někdo jako Kordula?“

„Kordula umí být neukázněná, to přiznávám,“ řekla Kana s povzdechem. „Měli byste mi být vděční, že jsem jí nedovolila sejít sem dolů a vybít si na vás své... nadšení. Nebylo to snadné.“

„Dovolila jsi jí mučit námořníky,“ odvětil Rolan.

Kana jen pokrčila rameny. Bolest několika neznámých námořníků pro ni nejspíš nic neznamenala.

Jak se do téhle šlamastyky dostali?

Rolan zachytil Kanin pohled. „Co Ctirad? Kordula se ven dostala. Co jste udělali s *ním*?“

Kana o chlup pozvedla obočí, ale jinak měla stále stejný výraz. „Už ho nevidíte.“

Rolan tomu nechtěl věřit. Pohlédl na Conora, který s jejich kamarádem vyrostl. Conor byl kdysi jeho sluhou; tehdy se Ctirad ještě jmenoval Devin Trunswick. Z nesnesitelného šlechtice se nakonec stal jejich spojencem a kamarádem. V Euře spolu našli prastarý artefakt – meč zvaný Dráp šelmy. Ctirad chtěl zabránit tomu, aby se dostal do rukou Korduly a Přísežníků, a tak zničil hrobku, kde byl meč ukrytý.

Ale Přísežníkům se ho podařilo ze zřícených trosk zachránit.

Teď ten meč používala Kordula. Rolan si neuměl představit nic horšího.

Komu se to snažil namluvit? Samozřejmě, že si uměl představit něco horšího. Snadno.

Většinu zelenopláštnických darů nyní měli vysoce postavení Přísežníci. Dráp šelmy, amulet jménem Srdce země a legendární korunu zvanou Krotitel bouří.

Zbývalo jen Dračí oko...

A teď už jim nikdo nebránil. Rolana s přáteli drželi pod zámek tady a Zelenopláštníky věznili v Zeleném hradě. Zastavit Přísežníky bylo nemožné.

Shora se ozval zvuk, jako když něco těžkého žuchne na podlahu, a křik utichl. Vzhledli k palubě.

„Zdá se, že Kordula se už vydováděla.“ Kana se otočila zpátky k žebríku. „Plavba je skoro za námi, děcka.“

Když odešla, dvířka se s bouchnutím zavřela a Rolan uslyšel zasunutí západky.

Conor zatřásl mřížemi. „Musíme něco udělat!“

Abeke mu položila ruku na rameno. „Šetři silami. Možná se nám naskytne vhodná příležitost později.“

„Ale co když ne?“

Větrík z otevřeného kulatého okénka vanul slabě, ale Rolan za něj byl vděčný i tak. Někde venku vřeštěli rackové, což znamenalo, že se loď blíží k pevnině.

Kdo na ně čekal v Čungu? Přísežníci byli žoldáci, ale dlouho pracovali pro různé vlády v Erdasu. Rolan měl skličující pocit.

Jediná osoba, která mu přicházela na mysl, byla princezna Song, dcera císaře. Naposledy ji viděli krátce po smrti jejího otce, kdy byla vyděšená a zlomená. Přestože předtím Zelenopláštníky podporovala, nakonec to byla ona, kdo nařídil jejich zatčení.

Rolan zamžoural na malý kruh světla na vzdálenějším konci chodby. „Nechala otevřené okénko.“

Mej-lin vzhlédla. „I kdybychom se k němu dostali, je moc malé.“

Rolan se usmál. „Malé pro nás. Ale ne pro Essix. Celou dobu za námi letí z Niloje.“

„Ale jak nám teď může pomoci?“ zeptal se Conor.

„Může varovat Zelený hrad. Zelenopláštníci tam jsou sice zavření, ale jiné spojence nemáme. Možná by k nám někoho mohla přivést.“

Rolan hvízdal a doufal, že dvířka jsou dost tlustá, aby písknutí utlumila. Chvilí napjatě čekal, ale žádní Přísežníci je zkontrolovat nepřišli... zato v kulatém okénku se objevil stín.

Dovnitř nakoukla velká sokolice. Zatřepala křídly a začala se upravovat.

„Na to nemáme čas, Essix,“ řekl Rolan a natáhl ruku skrz mřížku k otevřenému okénku. V prstech svíral vzkaz, na-

škrábaný na kousku kůže, který si vytrhl z boty. „Mohla by sis to vzít?“

Essix zaskřehotala a skočila do kajuty. Sebrala mu útržek z ruky a přistála na podlaze hned vedle mříží.

Abeke se zazubila. „Řekla bych, že tohle znamená ano.“

Rolan se usmál, poklekl a vzal si útržek zpátky. „Asi bude lepší, když to nebudeš muset celou cestu držet v zobáku.“

Omotal jí útržek kolem nohy a pevně ho k ní přivázal dalším proužkem kůže. Pak jí pohlédl do jasných očí. „Píšu tam, že jsme zpátky v Čungu a že Přísežníci mají tři z relikvií.“

Essix pokývala hlavou a poté vyskočila do vzduchu. Stačilo jí jednou máchnout křídly a vylétla úzkým otvorem pryč.

Rolanovi se v hlavě samovolně vyjevil obraz:

Plachtil nad vlnami a hleděl na svět jejíma očima. Když pohlédl sám na sebe, na svůj malý obličej natahující se za světlem, jež pronikalo do podpalubí otevřeným kulatým okénkem, polekal se.

Žasl nad tím, jak skvělý má jeho sokolice zrak, jak detailně vidí svět. Barvy byly jasnější a všechno zřetelnější a ostřejší. Sluneční paprsky prosvítaly skrz mraky a dopadaly na vodní tříšť, která se odrážela od lesknoucího se lodního trupu, zatímco se zakusoval do vln. Kapičky vody na okamžik strnuly ve vzduchu, zazářily jako rubíny a poté se znovu spojily s mořem.

Rolan zavrával, ale Conor jej zachytil a tázavě na něj pohlédl. „Jsi v pohodě?“

Rolan sokolici letmo zahlédl plachtit nad vlnami. Pak vystoupala kolmo vzhůru a byla pryč.

Otočil se a uviděl, jak se na něj všichni tři s očekáváním dívají. „Bude to trvat den nebo dva, než doletí do Zeleného hradu. I kdyby nám ale někdo vyrazil na pomoc, cesta bude dlouhá.“

Mej-lin vzdychla. „Takže jsme v tom sami?“

Rolan pokrčil rameny a snažil se tvářit sebevědomě. „Jako vždycky, ne?“

Na palubě se ozval křik.

Rolanovi se neklidně rozbušilo srdce. „Myslíš, že se Kordula pustila do někoho dalšího?“

Po dřevěných prknech nad nimi přeběhly bosé nohy. Nebyly to zmučené výkřiky, nýbrž pořívání rozkazů. Kormidlo obrátilo vrzající loď proti vlnám.

„Ne,“ odpověděla Mej-lin. „Připlouváme do přístavu.“

Námořníci věděli co dělat. Spěšně pobíhali po hlavní palubě navzdory přítomnosti hroživé Korduly, nebo možná kvůli ní.

O chvílku později za chřestění řetězů spustili kotvy. Rolan slyšel jejich hlasité šplouchání do vody. Vzduchem svištěla lana a loď se neustále různě nakláněla, jak ji lodivod naváděl k přístavní hrázi.

Dvířka se otevřela. Tentokrát to byla Kordula.

Boty měla od krve.

Dovnitř s ní vstoupili tři námořníci; jeden měl svázané ruce a dva drželi tasené meče. Kordula si v ruce pohrávala s Drápem šelmy.

Rolan jí pohlédl do očí. „Doufám, že se o ten meč dobře staráš. Brzo ho budeme chtít zpátky.“

Kordula ho trochu povytáhla z pochvy a na stříbrném ostří se zalesklo světlo pochodně. „Klidně mi ho zkus vzít.“

Hledá záminku, aby ho mohla použít.

Nehodlal jí udělat radost. Zatím. Ale dříve nebo později se možná naskytne vhodná příležitost.

Námořníci Zelenopláštníky jednoho po druhém spoutali. Kordula se celou dobu netrpělivě ohlížela přes rameno.

Vylézt z trupu se svázanýma rukama nebylo jednoduché, ale Rolan to zvládl. Zamrkal, jelikož ho oslepilo slunce.

Chvíli trvalo, než světlu přivykl. Týdny je drželi takřka ve tmě, takže ho oslňovalo i večerní nebe.

Ostatní trpěli stejně, ale nakonec se rozkoukali.

Nacházeli se v přírodní zátocě půlkruhovitého tvaru, kterou lemovaly vysoké útesy. V docích stáli vyrovnaní Přísežníci. Kromě jejich lodi tam kotvila pouze dvě mnohem menší plavidla a shluk člunů, pohupujících se na vlnách. Vzhůru se klikatily schody vytesané do skály.

Nahoře útesům vévodil elegantní palác. Měl podlouhlý, robustní vzhled se zavěšenou plošinou na konci útesu.

„To je... nádhera,“ vydechl Rolan.

„Sin Kchao Taj,“ řekla Mej-lin smutně. „Císařův letní palác.“